

PÉCS FELÉ FÉLÚTON

Szerda volt. Az öregedő plébános már hajnalban lerúgta magáról a paplant. Föltápázkodott, kettőt krákgott, azzal keresztet vetett magára. Mindig Isten nevében kezdte a napot. Utána végigsimított a hasán, mintha ezzel meg lehetne mérni, éjjel megnyit vastagodott a hája.

– Este Kovácséknál nagyon finom volt az a pörkölt, de megint összetévesztettem az evést a zabálással – sóhajtott, de már nézett is hátra, mert megérezte, hogy valaki szeretetre vágyik mögötte. Ő is mindig ettől szenvedett. Ez a valaki pedig szép piros kiskutyája volt: a számítógép alól bújt elő, farkcsóválva már fel is ágaszkodott hozzá. Lehajolva átölelte, megcsókolta sima homlokát, előtte azonban szétnézett, látja-e valaki. Hogyan is láthatta volna? De megszokta, hogy bizonyos dolgokat nem tehet a hívei szeme láttára. Megbotránkoznának. Mint ahogy egyesek azt is tekintélyrombolónak tartották, ha futni látták, mint egy kamaszt. Sokszor még a plébánia meg a sekrestye közötti rövid, tíz-tizenöt méteres távot is így tette meg.

Ezen a napon azért kelt korán, mert Pécsre indult, hogy meglátogassa beteg házvezetőnőjét. Izgult az út miatt. Nehogy baj legyen az öreg Opellal, és Pécsen nehogy megint beleszaladjanak, mint pár hónapja.

Egymás után kétszer mosott fogat. Nem is tudta, miért. Feledékenységéből? Az ünnepi érzéstől? Ma valami nagyon szép fog történni? Az ilyesmi ritka.

Kocsijával egy óra alatt elérte Baját. Már a Duna-hídon futott. Ez mindig bizsergető érzéssel járt. Az élet legfontosabb kérdéseit borzolta fel benne. Mint a „Szent Lajos király hídjá” azzal az öt teljes és befejezett, a mélybe hullt sorssal. Vagy azt, hogy de jó lenne már a „túlsó parton” lenni, mennyei fényekben fürödni, a boldogságban úszni.

Már Dunaszekesöt is elhagyta. A szomorú kis Csele-patakka a háta mögött, Pécs felé éppen félúton meglátott a járdán egy vézna nőt. Amaz egyedül ácsorgott a buszmegállóban, és nagyon bizonytalanul intett neki. Emiatt jól túl is futott rajta, gondolataiba süppedve. Aztán mégis megállt, visszatolatott érte. A nő zavartan,

mentegetőzve szállt be. Palotabozsokról jött, és lekéste a buszt.

Pár percig szólanul ültek egymás mellett. A plébános tapintatosan csak futó pillantást vetett a szomorú arcra. Se szép, se csúnya nem volt. Sápadtka, hervadozó negyvenes. Majd lenézett a lábára. Az egyfolytában remegett.

– Beteg? – kérdezte tőle.

– Pánikbeteg vagyok – felelte a nő. Néhány szóban elmondta az életét. Pécsen volt dada az egyik óvodában. A főnöknője annyira rászállt, kínozt, hogy végül sikerült kitérnie onnan. Hazaköltözött Bozsokra. Édesanyjával nagyon szerették egymást, ám ő fél éve meghalt. Neki férje sosem volt. Részegetes és goromba apjával kettesben élnek. Munkája nincs, a gyógyszer drága. Templomba jár, de az sem segít. Ott is egyedül van. „Nincs embere.”

A pap egyre szomorúbban hallgatta ezt a temérdek kínlódat. Láta, hogy alkalmi utasának se reménye, se kapaszkodója. Nagyon szeretett volna segíteni rajta. Először ezzel próbálkozott:

– Magának nem gyógyszer kell, hanem szeretet. Ez hiányzik, ezért beteg.

– Igen – jött a meglepően gyors válasz. Erre nem számított. Meglepdött, hogy ez az egyszerű és félszeg asszony ilyen jól megértette. És ilyen természetességgel egyezett bele.

– Keresse fel a papját! Biztosan segít.

– Ő jó ember, de mégse megyek. Nagyon idős és beteg. Alig tudja el látni a négy faluját.

A plébánosnak egyre jobban fájt a szíve. Félig az asszony felé fordult. Arcán mint néma vészkiáltást fedezte fel a törődés utáni sóvárgást.

– Megfoghatom a kezét? – kérdezte.

– Igen. – Ez a válasza is ugyanolyan gyors volt, mint az előbbi. Szinte öszszefolyt a kérdéssel. Így tehát a pap bal kezével a kormányt tartotta, jobb-jában meg a nő kezét, Pécs felé végig, majd egészen a város közepéig, míg amaz ki nem szállt. Határozottan, védőn és szíve egész melegével. Csupán addig engedte el egy-egy pillanatra, míg sebességet váltott.

Csendben voltak. Csak néha váltottak egy-két szót. Minden egyszerű

volt és jó. Ahogyan a szeretet is – bár a legnehezebb, mégis – a legegyszerűbb és a legjobb.

A plébános ki-kínézt az ablakon. Sokszor megjárta már ezt az utat. A táj tehát ismerős. De mitől is várná, hogy megváltozzon? Mindenesetre az érzés, amely most fészket rakott a lelkében, nagyon békés volt, és kristálytisza. Úgy érezte, hogy ennyi elég. Teljesen elég. És ehhez bibliai megerősítés sem kell. Nem kell segítségül hívnia azt sem, aki a farizeus Simon házában hagyta, hogy egy bűnös asszony megbotránkoztatásig csókogassa, könnyeivel öntözze, hájjával törölgesse a lábát. A kérdezőre sem kell hivatkoznia, akinek a harmincnyolc éve béna azt válaszolta: „Nincs emberem.” Még az is csak napok múlva villant fel az agyában, hogy olykor jobb prédikációt lehet mondani a kezünkkel, mint a szánkka. És hogy azon a szerdai napon a Csele-pataknál maga Jézus ült be melléje, az Ő kezét vette a magáéba félúton.

Amikor a nő kiszállt a kocsiból, megköszönte a stopot. Egymásra néztek. Tudták, hogy nem találkoznak többé. (De ki meri állítani, hogy nincs másvilág?) Remegő lába miatt gyorsan, kicsit kacsázó léptekkel távolodott, mégis mintha valamiféle erő áradt volna belé a másik érintéséből. Még a járda is segített neki. Simán, szinte kedvesen terült ügyetlen lába elé, hogy el ne botoljék. Ma talán ripők apja is kedvesebb lesz hozzá, ha délután hazaér.

A plébános csak késő este talált vissza Pécsről. A csillagok ragyogtak ezen az éjszakán. És valaki már nagyon várta. Amint behajtott a nyitott kapun, mint a heves szélvihar, felszegt fejjel szaladt eléje kiskutyája, Piroška. Összedugták az orrukát a szokott szertartás szerint, de most meg is kérdezte tőle:

– Piroškám, ugye vártál? – S még hozzátette: – Szeretlek!

Az ilyen kedves szavakra nem lehet nem válaszolni. Így aztán nem is csodálkozott, amikor a kutya emberi hangon felelte rá:

– Én is szeretlek!

Erre még egyszer átölelte. Kicsit szorosabban, mint szokta.

Kerti László